

Inhoud

Dit is de poort

Een boom vol kobolden	11
Witte kerst	17
De versierder versierd	23
Zie mij tuimelen	26
Ik mag geen naam hebben	33
Stilstand	40
Maximum draagvermogen	53
Over de laso van de dood	62
Omdat ik uw straffen heb verdiend	68
Een visioen	77

Het orgeltje van het versieren

Vrouwe Dood	81
Het eerste wat je dacht	83
Triangeltjes en belletjes	88
In water geschreven	94
Opeens	101
Een beetje schijndood	113
Vragen als deze	117

De grote sterfte

- Die onkuisheid, mijn zoon 127
Getrouwd geweest 129
Jonas in de walvis 139
Rust maar 152

Het lied van de veerpont

- Het liefdesmuseum 157
Wit papier 161
Goedenacht, requiescat 166
Dit is het voorspel 171
Geroep uit het niethier 177
De schaamte 183

Het libellesperma

- Buitentijds 189
Een spiegellabyrint 193
Het definitief verzinken 198
Mijn vlerkjes van geduld 206
Verlangen 215
Laat mij je bekijken 219
Deze vragen 222

De solidariteit

- Het tikken van een verre klok 231
Zal ik je doden? 235
Zonder solemnele gedachten 241
Al bezat ik honderd tongen 249
De getuigenis van de sibille 257

Roerloos aan zee

Zijn wij niet geliefden?	263
A game of skill	269
Kom je nu ook boven?	280
Woorden-tooi tooi-tijd	289
Dit visioen	294
Een ogenblikje sterven	298
Het vervloeien	304
In feestelijke kerstdos	310
Verlossing	318

Dit is de poort

Een boom vol kobolden

Deze Aurora zet de hengseltas vol alcohol en eterij, overvloedig voldoende voor de nachten en dagen die nu volgen, op het trottoir tussen haar laarsjes. Ze heeft beide handen nodig om de bekraste en gebladderde voordeur van het slot te krijgen en vervolgens het gewicht van haar hele lichaam om hem open te stoten. Lachend kijkt ze naar me om. Ik maak een geheugenfoto van haar, om later, wanneer ik maar wil, als ik misschien aan haar terugdenk-- Ze zegt iets, of roept iets, dat ik niet versta. Ademwolkjes voor haar gezicht. Haar sleutelbos verdwijnt in een zak van het jasje van smoezelig geworden schapenbont dat ze draagt.

Ik kom achter het stuur vandaan, – in mijn linkerarm de papieren zak met nog meer proviand, de weekendbladen, de mij met hun naalden in het gezicht priemende takken sparrenegroen, de spuitbus kunstsneeuw, de in vrolijk papier gewikkelde doos met de kleinst mogelijke glazen kerstboomballetjes.

Heb ik haar horloge bij me? Of ik niet vergeten ben het van het handschoenenvakje te nemen en bij me te stoppen. Dat vraagt ze. Ik vermoed dat ze dat vraagt.

Ik zie het horloge in de auto tegen de voorruit liggen, maar autoportier al met sleutel op slot en sleutelbos al gedachteloos, per ongeluk, in de papieren zak laten vallen.

Ik sta te trillen van moeheid. Schrijnende pijn aan mijn rechterscheen.

Er valt een speldenfijne nattigheid die het midden houdt tussen regen en sneeuw. Ik ben op een leeftijd gekomen dat ik wel een hoed zou kunnen gaan dragen. Mijn kruin verkilt, ik word oud, ik ben oud.

Boven het einde van de straat hangt een helikopter, waarin ik de blauw geüniformeerde heren zie zitten, hun camera's en verrekijkers op mij gericht. Niets blijft onbespied. Het gonzen van de machine vult mijn hoofd.

Krijg voorlopig de kolere maar stomme kip.

Ademwolkjes voor mijn gezicht als ik zeg: Straks maar, morgen maar. Ik zeg dit op vriendelijke toon, ik wil niet onaardig zijn.

Een beetje hinkend, het is of er bij iedere stap die ik doe een elektrische stroomstoot door mijn rechterbeen wordt gejaagd, ga ik achter haar aan het uitgewoonde gebouw in.

Waarom, waarom?

Haar laarsjes. Klak klak. De pijpen van de haar strak om het vlees zittende jeans en waarin als ze loopt haar billen zo bewegen dat ze de lijn van een liggende acht beschrijven, verdwijnen in de laarsjes. Die laarsjes moeten eerst uit, dan pas kan de jeans uit.

Veel te moe.

Grote happen lucht naar binnen en doorslikken, hetgeen, binnensmonds gehouden, geboer veroorzaakt.

Ik moet me met mijn schouder tegen de binnenkant van de voordeur laten vallen om hem, met een klap, waarvan ergens in het gebouw een hond aanslaat, weer dicht te krijgen.

Maken dat ik wegkom? Ja, ik zal maken dat ik wegkom, dadelijk, zometeen. Ik zal proberen om het zo elegant mogelijk te doen.

In de papieren zak hoor ik mijn sleutelbos nog dieper tussen de pakjes wegzakken.

De twee aan de binnenkant van de deur, tezamen met een takje hulst opgehangen kerstballen, stoten, zo heftig dat breken dreigt, beurtelings tegen elkaar en de deur. De afdrukken van mijn vingertoppen blijven op de versiersels achter als ik ze heb stilgehangen. Het kerstrood is hier en daar van de ballen afgeschilferd, – op die plaatsen is een onderliggend, zwart bespikkeld zilver zichtbaar. Het zilveren, zwart bespikkelde waterhoofd dat ik heb is een met emmers kerstrood volgegoten, nog net niet aan flarden spattend condoom: – zo geven de kerstballen het weer.

Staat er Welkom op de mat? Er ligt geen mat.

In de opgesierde naaldboom in het midden van de hal, tussen voordeur en liftdeur, zenden toortsvormige, rode en witte lampjes lichtseinen uit. Gloeien de rode lampjes aan, gaan de witte uit; als de witte aangaan, doven de rode, – de opeenvolging vindt in secondefracties plaats. In halvloer en -muren weerspiegelt dit lichtgewemel zich als brandgeflakker.

Deze Aurora zegt: Kom je, Baloe?

Huis in, huis uit. Binnensmonds boeren gaat over in neuriën van weerzin. Wat neurie ik? Voor me uit stapt ze

naar de liftdeur. Haar achterwerk. De onderkant van het schapenbonten jakje tikt ertegen bij iedere wiegeling ervan. Ook in het leer van de laarsjes en in het chroom van de veterhaakjes beweegt het licht. Kom ik? Het is nog mogelijk, nee te zeggen. Neen, dank u juffrouwetje, ik vond het erg genoeglijk, maar nu moet ik toch echt-- dank u, dank u-- Boven het hoofdeinde van haar bed heeft ze, zegt ze, naast elkaar en boven elkaar, waaier-vormig, rijen gekleurde foto's en ansichtkaarten van zonetaferelen boven zee, - zonsopgangen zegt ze. Nog vier, vijf minuten en ik lig er op mijn rug naar op te kijken, geen tijd om eerst de boodschappen uit te pakken. Als we de trap nemen, in plaats van de lift, duurt het wat langer. Ze woont vier hoog. Het voorspel begint in de lift, voor zover ze er niet in de auto al aan is begonnen.

Auto.

Ik zit in mijn auto, maar kan ermee voor- noch achteruit. Ik heb mezelf op een driebaanssnelweg, waarop de rijen auto's vijfdik naast elkaar staan, in een tunnel klem gereden. Auto verlaten is niet mogelijk, andere auto's staan er zo dicht omheen dat ik geen van de portieren ver genoeg open zou krijgen om er te kunnen uitstappen. Uitzicht geen, tenzij op mij aanstarende, mij beloerende gezichten achter de ruiten van de mij omringende auto's, brillen, bewegende monden waaruit ik de laster over mij zie wegstromen als etter. Ruimte geen. Lucht raakt op, tunnel is gevuld met moordgas dat door kieren en gaten de auto binnendringt. Ik zit vloeibaar te worden van het zweten. Ik ben bezig met stikken. De hand van deze Au-

rora is aan het voorspel tot het voorspel begonnen. Tjilp tjilp. Dood, ik wil best dood. Omhels mij maar. Desgewenst zal ik er verzen bij opzeggen, of er een lied bij zingen, waarbij ik mezelf begeleid op de gong. Het lied van de walging, het lied van de raaf op de galg. In angstvlogen begin ik ook andere gezichten te zien: er is een fotoalbum in mijn hoofd en daarin wordt blad na blad omgeslagen, – ook deze gezichten staren mij aan, bij ieder gezicht hoort een verhaal. Wie zal ik deze verhalen vertellen, wie zal ik mijn leven vertellen. Bevrijd mij toch, ik ben in wroegingen gekooïd. Ik zit in een blikken ei, waarin ik niet leef en niet dood ben.

Bij iedere stap die ik doe, zwiepen de uit de papieren zak tevoorschijn stekende takken sparrengroen me in het gezicht. Ik kan mijn hoofd maar in één stand blijven houden, – naast de kerstboom kijken is niet mogelijk: het waterhoofd dat ik heb wordt getorst door een varkensblaas vol rode pap. Grote en kleine ballen. Ballen in druppelvorm. Ovale ballen. Ballen met een kringspier. Met schubben. Met zweren. Met syfilitische pokken. Met wratten. Deze bal heet onrust. Deze bal heet afkeer. Deze bal heet bestendige spijt. Deze bal heet het nietbestaan. Deze bal heet de grafbruiloft. Deze bal heet het verdwenen verlangen. Deze bal heet de vergieting van het haatzaad. In iedere bal zie ik mezelf, ik ben een boom vol kobolden. Door waanzinnig lichtgespetter beweeg ik mij half strompelend naar de liftdeur, in de verf waarvan met scherpe voorwerpen vele malen een met een verticale streep doorsneden ei is gekrast.

Wat ik in mijn leven nog nooit heb gedaan: deze tekening maken en er dan *kut* onder schrijven; deze tekening kras-sen op een muur of deur.

Witte kerst

Vrouwe Aurora drukt op de liftknop.

Ze zet de hengeltas tussen haar laarsjes.

Boven de liftdeur begint, in hetzelfde ritme als de kerstboomlampjes en in hetzelfde rood als de rode kerstboomlampjes, een neerwaarts wijzende pijl te knipperen. In die pijl verspringen de etagenummers. De lift is van de zesde op weg naar de vijfde verdieping.

Ik overweeg, deze Aurora de papieren zak in haar armen te drukken, of hem voor haar op de vloer te zetten en zo bedaard mogelijk weg te lopen, hal door, deur uit, auto in, weg. Kalm blijven bij het opendwingen van de voordeur. Zeg ik er nog iets bij? Er komt niets in me op om er bij te zeggen, al zou het wel iets aardigs mogen zijn. Wat deze Aurora nog zegt of roept, zal ik niet horen. Zoals de kerstballen mij weerspiegelen, zal ik niet zien. Zal ik nog naar haar zwaaien, of zal ik niet naar haar zwaaien? Hoewel: ‘weg’, – waarheen dan? Waar zou ik heen moeten waar zij mij niet zou weten te vinden? Bovendien zit mijn autosleutel in de papieren zak.

Zullen we maar niet liever over de trap naar boven? Dat vraag ik.

Vierhoog over de trap met al die boodschappen, haar niet gezien.

Het kerstboomgeflakker kleurt haar gezicht om beurten rood en wit. Kerstrood-gipswit. Bloedrood-lijkbleek. In het vernis van de laarsjes lijkt de licht- en kleurwisseling net iets trager dan in werkelijkheid te verlopen, – het rood blijft erin nagloeien als het wit al is aangesprongen en dit is er nog als sterretjes in zichtbaar als het rood alweer opvlamt.

De lift is van de vijfde op weg naar de vierde verdieping. Van de vierde verdieping op weg naar de derde. Intussen gaat er tijd voorbij. Dit is een erg trage lift. Achter de liftdeur klinkt gonzen. Het vult mijn hoofd.

Dan maar met de papieren zak hiervandaan? Wat deze Aurora nog zegt of roept, beantwoord ik met: Ik ga toch je horloge nog maar even halen. Eenmaal buiten, de zak op het trottoir ondersteboven gekeerd en sleutelbos tussen de spullen vandaan gevist. Auto in. Waarheen dan? Hierheen, daarheen. Waar hoor ik? Hier niet, daar niet. Vele huizen in en uit, maar nergens thuis. Vrouwen vantzelfde, maar liefde, of ten naaste bij iets soortgelijks, is het nooit.

Ik heb geen zin in leven.

Eenzaamheid: – niet, dat er niemand is die zegt van mij te houden, maar wel, dat er niemand is van wie ik houd.

Dit kras ik in iedere vrouw die zich voor mij opent. Huis na huis is een doodkist, vrouw na vrouw die zich voor mij opent is een grafkuil.

Voor de poort genaamd dit is de poort.

In de pijl verschijnt de 2. Daarna de 1. Daarna de B: – van Baloe, van beneden, van begane grond.

Aurora bukt zich, omsluit de hengsels van de tas met haar handen. In deze houding kijkt ze naar mij, mij in het gezicht met haar ijsblauwe ogen, tuit haar lippen tot een slurfje, knipoogt, met het ene oog, met het andere oog, steekt het puntje van haar tong naar me uit. Ach--

De liftdeur schuift knarserig open en verdwijnt in de muur. Achter de liftdeur een ijzeren traliehek. Snel en hevig binnensmonds boeren. Er wordt mij, vanuit een elders in tijd en ruimte, iets doorgeseind, – maar het is al weg voordat ik het duidelijk heb kunnen zien en begrijpen. Gezichten. Door transparante vellen papier, zo dun als insectenvleugels en voorzien van een spinnenwebmotief, het soort papier dat tussen de bladen van een fotoalbum zit, staren gezichten mij aan. De verhalen die bij deze gezichten horen gaan over straf, boete, pijniging, penitentie, vernedering.

De tas van de grond voor haar borst tillend, komt Aurora overeind. Ze drukt de tas zo tegen zich aan, dat hij tussen haar armen geklemd blijft hangen, want haar beide handen heeft ze nodig, en vervolgens het gewicht van haar hele lichaam, om de op wieltjes gemonteerde hektralies tegen elkaar te schuiven, de wieltjes rijden door een railgleuf, – klepperend slaan de tralies tegen elkaar, de wieltjes knarsen. Een ander zou eerst het hek hebben opengetrokken en dan de tas hebben opgepakt. Zij niet. Ik weet niet wie zij is. Laat ik toch maken dat ik wegkom. Zij heet Aurora. Vannacht ben ik dronken geweest, zij was het ook, en-- vroeger zocht ik ze mooier uit. Van mijn eigen leeftijd ook. Hoeveel jaar is dit schaap helemaal? De stem die deze woordetter over mij uitstort klinkt uit een in preutse rimpeltjes getrokken mond van een haai. Deze haai heet

castratiehaai, zeer gevaarlijk, niet voederen. Hoeveel jaar deze Aurora is, kan ik lezen op het formulier dat ze op mijn stoel aan mijn bureau gezeten heeft ingevuld. Aurora, m'n vogeltje, ik weet me geen raad. Voordat ik maak dat ik wegkom zal ik je-- Wat zal ik je? Waarom lok je mij? Waarheen lok je mij?

Ze betreedt de liftkooi waarin neonlicht aanspringt. In de met licht gevulde rechthoek die de liftruimte vormt, zie ik haar als op een ansichtkaart.

Nou, kóm dan. Dat zegt ze.

Van het boeren golft maaginhoud mijn mond in. De smaak ervan is fondanterig.

Terwijl ik het traliehek passeer, blijft de papieren zak aan iets haken en scheurt. Hoezeer heb ik deze zak, misschien een uur, misschien twee uur geleden, nog bezworen: zak, scheur niet! De spuitbus kunstsneeuw kantelt tegen de liftvloer en begint, zo krachtig dat hij zichzelf van de tevoorschijn stulpende inhoud wegdrukt en al spuitend een halve cirkel beschrijft, een lint van dampende, op tandpasta lijkende substantie te produceren. Het spuiten houdt op als de bus tegen mijn rechterschoen tot stilstand komt. Ik ga door de knieën om hem op te rapen. Scheenpijn, maar ook, zo lijkt het, een brandpijn in mijn testikels, – alsof er een vlijm doorheen wordt gestoten. In de bus is een deuk gevallen waar mijn duim precies in past.

Toch nog een witte kerst. Giechelend zegt ze dat.

Ik zou haar vader kunnen zijn.

Etter. Etter.

Hou je bek, mottige teef. Dat zeg ik niet.

Ik walg van mezelf. Ik heb, ik zou niet kunnen om-

schrijven hoe, hoe erg, hoe tot kokhalzen mij aanzettend erg, de pest aan mezelf.

Spuitbus terug in de papieren zak. Daarna het tijdschrift terug in de papieren zak, dat er is uitgevallen terwijl ik mij bukte. Het is opengevallen bij een illustratie van een takje sparrenegroen waarop een droomachtig mooi, blauw insect zit. Uit de grijze tekstbrij naast de illustratie springen mij sommige woorden tegemoet. Invasie. Doodsgevaar. Bombardement.

Ik kan het idee niet uitstaan dat ze misschien op mijn kalende kruin, waaruit ik het zweet tevoorschijn voel barsten, staat neer te kijken, wie weet met dat lachje op haar mond.

Mijn sleutelbos? Onvindbaar.

Ik kom overeind. Met mijn vrije hand druk ik de takken sparrenegroen tegen mijn keel. Een ritueel. De behoefte om pijn te voelen.

Met twee handen weer, en met het gewicht van haar hele lichaam, zonder dat de tas haar ontglipt, duwt ze het traliehek dicht, – de tralies kleppen, de wieltjes schuiven krijsend door de railgleuf, ze draaien niet. Bons. Echo's hiervan in de lifthals boven het neonlicht. Aan de voorste tralie van het hek zit een ijzeren vogelbek, deze heeft naar een in de zijwand van de lift verzonken pal gehapt en er zich aan vastgebeten, het hek vergrendelend met een bijpassend of dan toch toepasselijk, veelvuldig versterkt, geluid: als van een dichtklappende kaak.

Bordje: Het hek vergrendelen alvorens op etageknop te drukken.

Aurora drukt op de knop voor de vierde etage. Alsof ze de knop een stomp geeft, zo krachtig. Dit gaat vergezeld

van een zacht, achter het knoppenbord klinkend, geknetter. Er schiet een vonk onder haar duim vandaan.

Tussen hek en hal schuift de liftdeur dicht. Slok.

Temidden van gekrioel van rode en witte lichtpunten blijft tegen de binnenkant van de deur de kerstboom een ogenblikje geprojecteerd staan.

De liftvloer siddert, wat kriebelt aan mijn voetzolen, en zeer traag, begeleid met aanzwellend, trommelvliesjeuk te weegbrengend gonzen zet de lift zich in beweging. Het neonlicht verliest erbij aan klaarte.

De versierder versierd

Met een zoetlief madonnalachje kijkt Aurora mij aan, door de hengsels van de tas heen. Speekseldraadje tussen haar lippen.

Zocht ik ze vroeger mooier uit? Ik vind deze Aurora mooi, stralend pralend, ik zal er wel woorden voor vinden, misschien, als het moet. Toon mij je lichaampje, toon mij het zo dat het mij ontroert en mijn mond vanzelf open valt en er vanzelf geluid uit mijn keel begint op te stijgen en dat dit je oren vult als een gezongen litanie van al je mooiheden, al je titels, al je naampjes. Het aura dat je omstraalt is dat van de mooiste dood en het geurt. Waterjuffertje. Sylfide. Engeltje-van-god-die-mijn-bewaarder-zijt. Vliegende bloem. Kerstvogeltje. Ik zal je uitleggen welke mijn eenvoudige verlangens zijn en ik zal ervoor betalen. Al hoef ik er niet voor te betalen, ik betaal toch. Zodat ik je niets verschuldigd ben. Ik wens niemand iets verschuldigd te zijn. Méér dan een hoeveelste vrouwtje ben je niet voor me, maar je bent wel mooi, ik vind je mooi, – jammer dat ik zo moe ben en bitter ben en--

De hengsels van de tas omlijsten haar gezicht als een dubbele strop.

In de spiegel tegen de zijwand van de lift waar ze voor staat, onder het takje hulst dat middenboven achter de spiegel zit geklemd en waaraan een stukke kerstbal hangt, met de stukke kant naar de spiegel, zie ik het kruintje in haar haar en, waar het haar zich splitst en over haar schou- ders naar voren valt, haar nek, het vlekje in haar nek: een rond zwart vlekje, appeltje zegt zij, doodskopje zeg ik, en-- Wat zal ik je? Ik zal je likken, ik zal je reinigen met mijn tong. Eerst zal ik je ranselen en luisteren naar hoe je schreeuwt. Liefdesbetuigingen schreeuw je. Je noemt mij-- ik weet niet hoe je mij noemt, ik wil het niet weten.

Naast haar, in het gedeelte van de spiegel dat met weer- vlekken is besproet, zie ik mezelf staan, – de versierder ver- sierd, het portret met de sparrentakken: kop als een ko- lossale kerstboombal, rood, bespikkeld door melaatsheid, oud, oud, ik loop tegen de veertig, waar is de tijd? – pens waar de grote ontwerper een passer bij gebruikt moet heb- ben, zo volmaakt rond uitbollend van borstbeen tot ge- slacht en van linker- tot rechterlende, opgeblazen als een zak, gevuld met modder en daaruit opborrelende bellen, gevuld met angst, gevuld met stank, gevuld met wroeging. Baloe, de dikke beer. Keurig in het gedistingeerde grijze maatkostuum trouwens, waarbij hij zijn sportieve, de hem ‘afkledende’, de ‘slank makende’, donkergrijze trui draagt. De stropdas die hij zichzelf heden had willen omdoen kon hij temidden van de tientallen, tientallen, stropdassen die hij bezit, niet vinden. Ze noemt mij Baloe en overigens heb ik geen naam. Heb ik wel een naam, dan mag hij worden vergeten. Leef ik, dan mag ik nu onmiddellijk sterven.